

GÜNEŞİ İÇENLERİN TÜRKÜSÜ

Bu bir türkü: —
toprak çanaklarda
Güneşi içenlerin türküsü'
Bu bir örgü: —
alev bir saç örgüsü

kıvraniyor;
kanlı, kızıl bir meş'ale gibi yanıyor
esmer alınlarında
bakır ayakları çıplak kahramanların!
Ben de gördüm o kahramanları,
ben de sardım o örgüyü,
ben de onlarla
güneşe giden
köprüden
geçtim!

Ben de içtim toprak çanaklarda güneşi
Ben de söyledim o türküyü!

Yüreğimiz topraktan aldı hızını;
altın yeleli aslanların ağzını
yırtarak
gerindik!

Sıçradık;
şimşekli rüzgâra bindik!
Kayalardan

kayalarla kopan kartallar
cırpıyor ışıktaki yıldızlanan kanatlarını.
Alev bilekli süvariler kamçılıyor
şaha kalkan atlarını!

Akın var
güneşe akın!
Güneşi zaptedeceğiz
güneşin zaptı yakın!..

Düşmesin bizimle yola:
evinde ağlayanların

göz yaşlarını
boynunda ağır bir
zincir
gibi taşıyanlar!

Bıraksın peşimizi
kendi yüreğinin kabuğunda yaşayanlar!

İşte:
şu güneşten
düşen
ateşte
milyonlarla kırmızı yürek yanıyor!

Sen de çıkar
göğsünün kafesinden yüreğini;
şu güneşten
düşen

ateşe fırlat;
yüreğini yüreklerimizin yanına kat!

Akın var
güneşe akın!
Güneşi zaptedeceğiz
güneşin zaptı yakın!.

Biz topraktan, ateşten, sudan, demirden soğduk!
Güneşi emziriyor çocuklarımıza karımız,
toprak kokuyor bakır sakallarımız!
Neş'emiz sıcak!

Nazım Hikmet

B 1